

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 123. sz. a.
Károlyi-féle ház, II. lépcső, I. em.,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőli
9-11 óra között,
Bolonya, nester-utca 325. sz. a.
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Hírlapok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagyobb és többszöri hírde-
teseknél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bányadíja 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jáulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

19. szám.

Brassó, Kedd, február 15-én.

III. évfolyam 1887.

Elmélkedés és visszapillantás a városi erdőgazdálkodás körébe.

— Három czikk. —
I.

Közelebből — a mint már említve volt e lapokban is — egy kis füzet jutott napvilágra. „Forstwirtschaftliche Betrachtungen und Rückblicke“ (Erdőgazdasági elmélkedések és visszapillantások) a címe. Különlenyomat a „Kronstädter Zeitung“-ból. — Zaminer Ede városi erdőmester ur írta.

Tárgya állítólag az, hogy Brassó város erdőgazdasági viszonyait megismertesse s feltárja azon okokat, a melyek miatt nem képes az utóbbi időkben oly hangosan nyilvánult közóhajtásnak megfelelő eredményeket felmutatni ezen város erdőgazdasága. Tulajdonképeni cél azonban: „a szerecsent fehérre mosni“ — a mint t. i. valamelyik hegyes tollu újdondász ur oly találóan kifejezte a napokban e lapokban — hirtelen.

Részünkről valóban gyönyörrel olvastuk e kis füzetet, mert Zaminer ur igazán ügyesen tud írni s lelkesült barátja a sűrű, sötét, szép, zöld, árnyékos erdőknek. Azonban önkénytelenül is az jutott eszünkbe, a mikor olvastuk, hogy: „mást beszél Bodóné, mikor a bor árát kéri.“

Mert ki mondotta és sürgette valaha e város kebelében, hogy a városi erdőt ki kell rabolni, irtani, pusztítani, mint Amerikában tették és teszik azt? avagy hogy másképen is kellene kezelni és használni ezen erdőt, mint a hogy ezt a mi erdőtörvényeink rendelik és megengedik? — És mégis Zaminer ur nagy súlyt fektet, úgy látszik, mindezekre.

Mindjárt a bevezetésben arról ír, miszerint vegye jól figyelembe és tekintetbe mindenki, hogy az erdőtörvény most már nálunk is korlátozza a városéhoz hasonló tulajdonjogi minőséggel és helyrajzi viszonyokkal bíró erdők használatát és kezelését; s azon végzi fejtegetéseit, hogy iszonyan elrettentő példákat hoz fel a földteke tulsó felén elkövetett erdőpusztítások és rombolások mértékéről s azok káros és vészthozó eredményéről.

Pedig nálunk ilyesmiről nem beszélt senki. Nem kért, nem követelt erdőpusztítást, túlvágatást senki sem. Csak azt kívánta és kívánja mindenki, hogy a mit az erdőtörvény keretén belül ki lehet évről-évre tetemesen használni

a város tulajdonát képező erdőkből, azt lehető czélszerűen, jól és jutányosan használja ki és értékesítse a város. Azt kívánjuk, hogy az lehetőleg ne kerüljön olyan sok kezelési és üzleti költségbe; vagy ha abba kerül, legalább a készpénzben kiadott és befektetett költségek tisztességes kamatját hozza be a város számára.

Mi ugyanis készek vagyunk esetleg még a különben méltán elvárható talajjáradékról is lemondani, csak aztán legalább az erdőkezelés, őrzés és üzleti költségek czimén befektetett tőkék hoznák meg azt a kamatot, melyre méltán számíthatunk, annyival is inkább, mert ezek miatt évről-évre deficizzel küzdven a város, 6%-os kamattal kénytelen az ezekre szükséges pénzeket is kölcsön venni bizonyos spaarkassákból.

Mert ha az erdészeti hivatal még erre is képtelen, akkor inkább azt mondjuk és tanácsoljuk: nem kell beruházni és befektetni a városi erdőkre semmit. A törvény keretén belül kihasználható évi fatermést — a mit Z. ur is körülbelől és legalább is 60.000 köbméterre becsül évenként — ajándékozzuk oda valakinek azon viszonszolgálat fejében, hogy ő ezért fizesse az adót, tartson kellő számú erdőpásztort, és a kihasznált területeket hagyja felújulni újból. És fogadni mernénk, hogy erre akadna vállalkozó elég, a nélkül, hogy még eszeágába is jutna ezen megengedhető 60.000 km. fatömegnél többet is vágni évenként s az által az erdőt talán tönkre tenni és az erdőrendészeti hatóságokkal ellentétbe hozni a várost mint birtokost.

És akkor megmaradna év.ől-évre az erdőkezelési, őrzési s üzleti stb. költségek czimén kiadni szokott pénzösszeg s az az után fizetni szokott 6%-os kamat. S ezért, azt hisszük, hogy az erdőtörvény sem neheztelne meg a városra s az erdők sem pusztulnának el a la Amerika. Hisz Z. ur is elismeri, hogy legalább is 60.000 km. fát bátran ki lehet használni az erdőtörvény által kijelölt korlátokon belül. — És ezért aligha fognának az észak-amerikai erdőkhez hasonló módon és értelem-ben kimerülni és elpusztulni valaha a városi erdők. Mert hisz azt Z. ur is elismeri, hogy ott is csak a túlvágatás, tüzzel-vassal való erdőirtás és az újraerdősítések elmulasztása okozza az általa oly élénken ecsetelt bajokat. Már

pedig ettől még messze van az, a mit a városi közönség nagy része óhajt.

Nem abban van tehát — ismételjük — korántsem a békétlenség kútforrása és a hovatovább mind hangosabban nyilvánuló zugolódás oka, hogy a város nem vág és nem ad el évenként több fát és más helyről, mint a mennyit és a honnan az erdőtörvény megengedi; hanem igenis abban, hogy a város aránylag sokkal többet költ a városi erdőkre, mint a mennyit okszerint a törvény értelmében költeni kellene és még sem képes legalább a befektetnieszokott tőkékkel arányban álló jövedelmet felmutatni és biztosítani. — Szóval: az élıhetetlenség és ügyetlen pazarlás, ez az, a mi fáj az adót fizető polgároknak s e jobb sorsra érdemes város jóakaróinak és barátjainak!

Avagy nem nagy élıhetetlenség-e az, hogy a város csekély 60.000 köbméter valószínű tartamos évi fatermését sem tudta és tudja biztosan és jutányosan elhelyezni még akkor is, ha a Romániával jelenleg fennálló abnormis viszony nem létezik?

Hisz a város erdői nincsenek épen olyan kedvezőtlen helyrajzi viszonyok között, mint a hogy állittatik. Három vasuti indóház fekszik a város területén, negyedik az apáczai, mely szintén a város egyik jelentékeny erdőbirtokának közelében van; jó közlekedési utak, népes községek, iparral s kereskedelessel foglalkozó város veszik körül a város erdeit. — Hol van ez még valahol egy vidéki erdőbirtokra nézve? Bizonyára sehol hazánkban!

Igaz ugyan, hogy itt aránylag erdőbőség van, mivel az erdőképen kezelendő területek tulnyomó többségben vannak a más mivelési ágakhoz tartozó területekkel (szántóföld, rét, legelő stb.) szemben. De ez csak látszólagos hátrány a városra nézve, mert a város erdeit kivéve, a legtöbb erdőnek hozzáférhető részei devastálva, kimerülve vannak már régidőtől fogva s legtöbbsnyire szegény, kis községek és magánbirtokosok tulajdonai azok. Tehát sem szellemi, sem anyagi tőke és beruházás nem áll rendelkezésére amazoknak a várossal szemben, a hol már idők óta egész „erdőhivatal“ áll fenn 30.000-nyi erdőbirtokocská számára s 70—80 ezer forgó tőke áll évről-évre rendelkezésre. Ha aztán még így sem tud ver-

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Bálban.

Tolvajt látni: balsejtelem = 21.

E számot a lutrira tettem, mert midőn február 5-én a sok bál egyikébe indultam, tolvajt fogtak, és ha az ember tolvajfogókkal találkozik, baj és bosszantás éri. Így mondja ezt a „Lekz“ czigányné, kiről egy brassói molnár sokat tudna beszélni.

Mihaszna Andrásék a „Redout“-ban, Pokrócz Adámék az „Unió“-ban, Dákó Pisták és Hafizék a „Nro 1“-ben. Hová menjen ilyenkor Federvieh Kóbi? Vigye el az ördög valamennyi tolvajt! A jobb szemem is vizketni kezdett. »Baj ér! Még kidobnak, ha a »Nro 1«-be megyek, hol a mi derék katolikussaink a szegény árvák érdekében tánczolnak. — Félre búbánat, megyek! Sösd el magad revelverem!

A »Nro 1« nagyterme nem a m. kir. Opera, László Gerő főrendező ur nem gróf Keglevich és én nem vagyok Komjáthy Béla. A rendőrség bálozik és így engem még sem vezethet ki senki a bálról. — Ekép töprenkedtem, midőn a klastrom-utczában két alak közelg felém: az egyik Schems eddin Mohamed, alias Lisan el Ghaib, a »Tseker'ib« szerzője, ki barátjával Dákó Pistával épen a katolikus bálba indult. Minden szó nélkül karon fogtak és vitték, én pedig

mentem; pedig ez egyszer nehéz volt Katót tánczra vinni, mert az a szerencsétlen tolvajfogdosás végleg megnyugtalanított. Remélem, hogy e város egyik jeles zeneszerzője, ki nem szeret adósságokat csinálni, nem fogja eltalálni, hogy kik társaságában mentem én a bálba, mert őszintén megvallva, magam is Mayer bácsi Lexikonjában találtam fel az egyik nevét. Végül összeszedtem magamat és plein paradaban állok a „Nro 1“ nagytermének foyer-jában.

A terem már ki van világítva és a mamák már készen tartják a támadásra váró kedves leánykákat. Ezuttal vagy négy oly családot láttam, kik első bálra vitték a nemsokára férjhezadható kicsikéket. A román. nőegyleti bál olyan nálunk, mint Budapesten a jogász-bál. Ezen konfirmáltaknak a leánykák világi módon. A vallásos konfirmálás persze megelőzi a világit.

Oh, csak tolvajt ne láttam volna utközben! Balsejte'mem nem hagy el. Kezembe szorul egy tánczrend és égett a kezemben. Német volt a lelke, német a zuzája. Véletlen két csárdás is oda volt a tánczrendre pingálva, de a tulnyomó többségben ott tündöklő valczer és czeppedli leszavazták a két csárdást. Baj van Kőpeczen, ha tulnyomó többségben van a nimet. A ki nem hiszi, kérdezze meg a kö-niggrätz-i nagy templomot. A rendőri bál tánczrend-jén többször csárdás fordult elő, sőt a végébe oda-

volt nyomtatva, hogy: »csárdás virattig.« Csakugyan megfordult utóbbi időben a világ. A Stadthauptmannschaft magyar, a román. kath. nőegylet német tánczrendet nyomtat; ott csárdást virradtig tánczolnak, itt az első csárdást meg sem ujráták. — Pardon! magyar tánczrend is volt.

De csitt! Stimmolnak. Megkezdődik a zene. Pereg a dob és szól a trombita. Nem Brandner van a zenekarzaton, Galuska szagot sem érzek, a katonabanda szól: der Banda . . . der Banda . . . der Banda kummt. Ekkor tisztában voltam már azzal, hogy miért német a tánczrend és miért van csak két csárdás. — Jó ideig hallgattam a zenét, de azt, hogy csárdás-ütemben fujja a harsona, csak akkor vettem észre, midőn a tánczosokat szemléltem. A mily nehéz Bismarck szavának hinni, midőn azt mondja, hogy a hadsereg létszáma azért emeltetik, mert nincs kilátás háborura, — ép oly nehéz czigányzene nélkül csárdást tánczolni. Már tavali tárczámban igyekeztem a csárdás és a magyarországi magyar bálók felett elmélkedni, de — sajnos — hasztalan.

Oh, csak ne fogtak volna tolvajt! Pirulva álltam a tánczterem közepén. A csárdás elhangzott és horribile dictu! még meg sem ujráták. Tehát nem „három a táncz!“ La noblesse oblige! Uri bálokon nem szokás tapsolni, gondolám magamban. . . . Spongyát rá! Școală - BCU Cluj-Napoca.

senyezni a város, akkor valóban igaz, hogy nem neki való az erdőgazdaság. Mert ily körülmények között legalább azt a 60.000 méter fát piacra hozhatná évről-évre, ha nem nagy haszonnal is.

Belföld.

Brassó, febr. 14. (A lelépő miniszter.) Gróf Szápáry Gyula pénzügyminiszter lemondását király ő felsége elfogadta s az erre vonatkozó legfelsőbb felmentés is már aláíratott. Tisza Kálmán miniszterelnök veszi át ideiglenesen a pénzügyi tárca vezetését.

Brassó, febr. 14. (A népfölkelési tisztek.) A képviselőház tagjai között mozgalom indult meg az iránt, hogy azok is, kik már nem tartoznak a népfölkelés kötelekébe, mint tisztek önként jelentkezzenek. A mozgalom tekintet nélkül a pártokra, közösen indult meg.

Brassó, febr. 15. (Az állam hivatalos nyelve.) A földmives-, ipar- és kereskedelemügyi miniszter arról értesítette a belügyminiszteriumot, hogy az ország különböző részeiben egyes községek a marhalevelek kiállítása alkalmával a törvényhatóságok, szolgabírói járások és helyiségek neveit nem az állam hivatalos nyelvén szokták megjelölni, mely eljárás számtalan zavarnak képezi kuforrását. sőt a csempészetre is tág tért nyit. Ennélfogva a belügyminiszter a főispánokat haladéktalan és szigorú intézkedésre hívta fel az iránt, hogy tekintettel a marhaleveleknek közokirat jellegére és rendeltetésére, azoknak kiállításánál a törvényhatóságok, szolgabírói járások és helyiségek megnevezésére kizárólag az állam hivatalos nyelvét használják.

Külföld.

Brassó, február 14-én. (J.) A politikai láthatáron semminemű nevezetesebb mozzanat nem merült fel.

Olaszországban a kormányválság van még mindig felszinen s nincs is valami nagy remény, hogy ar hamar végleges megoldást nyerne.

A németek és francziák közötti feszültség ismét tünezik. A két állam diplomáciája agyonbeszéli egymást békés biztosításaival.

Konstantinápolyban folynak a tanácskozások a bolgár kérdés fölött s Sophiában nagyon meg vannak elégedve azzal az objectiv magatartással, a melyet a porta a jelenlegi konstantinápolyi tárgyalásoknál követ. — Vulkovits utasított, hogy ezért fejezze ki a kormány köszönetét. — Megbízható hírek szerint, melyek Konstantinápolyból Sophiába érkeztek a porta köreiben is el vannak keseredve Zankov iránt, mert jelenleg tanusított makacssága a tárgyalások előbbi stadiumában elfoglalt magatartásával nem egyezhető össze, a mennyiben akkor kétségtelenül több engedményre volt hajlandó. Ugy látszik, a porta nem idegenkedik attól sem; hogy a tárgyalásokat, ha Zankov nem változtatja meg magatartását, reá való tekintet nélkül folytassa.

Lássuk a báli közönséget. Öt román pár feltűnően disziti a társaságot. A szászok közül egy ember van jelen, a modern dandy-k egy nemes példánya. Az izraelita családok is honn maradtak. A tényleges m. kir. honvédség egy nyalka tiszt által volt képviselve. A tartalékos honvédség egy rendezőt állított eléi Jobban volt képviselve a közös hadsereg, élén a tábornok és ezredes urakkal. Leggyengébben volt képviselve a tisztviselői kar, mely ez alkalommal nem bálozott.

Az első négyest 40 pár tánczolta, de ezek között papák és mamák is voltak. Az idei bál tehát gyengébben volt látogatva, mint a tavalyi, a mi azonban nem akadályozta a vigan és fesztelenül lefolyt bál elvitázhatatlan sikerét. A bál fényes volt, a toillettek nagyon csekély kivétellel egyszerűek, de annál csinosabbak valának.

És a midőn beismerem, hogy e tudósításomban mindenről több van irva, mint a bálról — e tekintet-Hafiz-utánzó lettem — ki kell jelentenem, hogy ezt azért teszem, mert azon utak, melyeket én tavalyi referámban a jövőre bálokra nézve egyengetni akartam, még ma is telvél göröngyökkel. Addig, míg a bálrendezés nem alkalmazkodik tavalyi referámbanhoz és magyar bálokhoz, addig nem kívánok Feder-vieh Kóbi lenni. Tavaly még bálkirálynőt is emlegettem, most nem teszem, pedig volt bálkirálynő és ez ez évben férjhez is fog menni. Hogy pedig ki fog férjhez menni, azt majd meglátjuk.

Oh, csak tolvajtne láttam volna!

—k.

Román lapszemle.

A másképp szelid természetű n.-szebeni „Telegraful Roman“-nak erősen megcsapta füleit s megnyomta szívét Trefort miniszter urnak az a hazafias nyilatkozata, hogy Magyarországnak magyarnak kell lenni. De hát uramfia, mi sértő, vagy elkésztő van ebben a nemzetiségekre nézve?

Az esik zokon nekik, hogy hazáknak Magyarország a neve s hogy egy miniszter nyiltan ki meri azt mondani, hogy magyar kell hogy legyen ezután is, a mint volt ezer esztendeig. Mit vártak a magyar közökt. minisztertől a „Telegraful Roman“ és más nemzetiségi lapok irodáiban? Talán azt-e, hogy 70 éves korában azt hirdesse világszerte, hogy Magyarország többé nem magyar ország, hanem beadja a kulcsot a nemzetiségi agitatoroknak, hogy azok osztozkodjanak meg rajta.

Ilyen képtelenséget vártak-e ők egy hetven éves hazafitól, a „Magyar Akadémia“ elnökétől, Magyarország vallás- és közoktatási miniszterétől? Melyik az a román hazafi oda át a Dimbovicza mellett, a kit meg nem köveznének, ha egy ily ünnepélyes alkalommal azt merné hirdetni, hogy Románia nem fog Romániának maradni, hanem szétépik Moldova-Oláhország unióját s megkérlik a török szultánt, hogy küldjön azokba egy-egy fanariota vodát, mint ennek előtte!

Jaj uram, az egészen más, ott Romániáról van szó; azt nem szabad bántani, de ez itt csak Czára s nem Maghiaria!

Nagyon jól tudjuk azt mi, hogy egy néhány tüzes fejű nemzetiségi agitatornak sok álmatlan éjszákát okoz az, hogy van és lesz Magyarország, ép úgy, mint van s lesz, de legyen is oda át Romania. Mi a „Telegraful Roman“-tól nem vártunk volna olyan nyilatkozatokat, melyekre a Trefort ünnepély, illetőleg a miniszter ur nyilatkozata alkalmából magát nógadtatta.

Hiszszük is, hogy nem történtek azok a megjegyzések a gör. kel. érsek metropolita tudtával, ha bár köztudat szerint a „Telegraful Roman“-t az érsek ur lapjának tartják országszerte. Így pl. 10 ik számában zokon veszi, hogy a „Pesti Napló“, tehát ellenzéki lap is üdvözlí Trefortot és ezt következő megjegyzéssel kíséri: „Ugy van, éljen Trefort! éljen, hogy szemeivel láthassa a tulzás áramlata által előidézett románokat, melynek ő nagyméltósága valóban nagy erélyvel áll szolgálatában.“

Tehát a kegyes „Telegraful Roman“-nak nincsen inyére Trefort hazafias erélye! Oh, oh! De ez még nem minden, mert 11-ik számában már specimen de soveniom, azaz a tulzás remekének nevezi Trefort miniszter urnak beszédét. Szerinte Trefort a nemzetiség s főleg a magyarhoni románokra nézve a román nemzeti és egyházi történelemben márkírozott személy fog maradni.

Még az absolutismus alatt sem képzelhet ő rombolóbb eljárást értelmi és egyházi fejlődésükben, mint Trefort miniszter ur gyakorolta s a mint igéri, még gyakorolni fogja. Ő is felemlíti a kényes külhelyzetet s rosszul esik neki, hogy Trefort azt nem veszi tekintetbe. Hát uram fia, odáig jutottunk volna, hogy azért, mert a légkör löporszagu, rögtön kikiáltásak a magyar miniszterek, hogy Magyarország jövőben már nem magyar, hanem szétbomlik a nemzetiségi ábrándok szerint. Ilyen nyilatkozatot vár-e a „Telegraful Roman“?

Na, csak várja. Hát ha Romániát küllellenség fogja fenyegetni, az leend-e a miniszterek kötelesege, hogy előre hirdessék, miszerint vége van Romániának. Ily lelkesítő beszéddel fogják megmenteni hazájokat? Az egészen más, Románia nemzeti állam, Magyarország meg a szétoztandó hopsa. A „Gazeta“ meg itt nálunk czigány-anekdotával mulattatja olvasóit.

Nem tetszik neki a „Kolozsvar“ azon tanácsa, hogy ne bolygassunk most nemzetiségi kérdéseket, hanem hagyjuk ezt békésebb időre. Nem tetszik neki, hogy Aradon testveriségre hívják a magyarok a románokat. Miért nem is hívják inkább birokra. Milyen szépen venné ez ki magát épen napjainkban! Szerinte csak akkor hívjuk őket testveriségre, ha baj van; máskor nem ismerjük őket. Az sem tetszik, hogy egy román költeményben ott Aradon miért neveztek minket erőseknek és erélyeseknek. E helyett okosabban tennők, ha ezt mondanók: „Ime elismerjük jogaitokat, fogjatok kezét velünk, hogy szabaduljunk meg a bajtól.“

Hogy minő jogokat kellene megadni, erről nem szól, ezt nekünk kell kitalálni. De itt van Polit, a szerb nacionalista is megérkezett a „Gazeta“ vezércikkébe.

Ez aztán talán megmondja, hogy mi az a nem-

zetiségi jog, a mit meg kellene adni. S megis mondja és ebben van kifejezve: „Nu ca regnum unius lingvae“ azaz elismerik a nemzetiségi agitatorok Magyarországot épségét, de nem úgy, mint egy nyelvű országét.

Mit teszen az magyarán szólva? Azt, hogy ők nem osztják hat-hét darabra Magyarországot másképp, csak nemzetiségek szerint, másképpen maradhat tőlük békében. Ez aztán okos beszéd! Hát ez: „A mi országunk magyar és magyarnak kell lennie ezután is.“

Már mi még az ágyuk torkába is csak ezzel a jelszóval tudunk rohanni: Éljen a magyar haza!

Czenkalji.

Utasítás a népfölkelésre vonatkozólag a magyar korona országaiban.

(Folytatás.)

A népfölkelő huszár-századokhoz beosztott egyéneknek meg van engedve, hogy egy-egy tulajdon lovat hozzanak magukkal és azt használják, mely esetben nekik az erre meghatározott lóhasználat-egyenérték kifizetetik. Ily lovaknak azonban a szolgálatra teljesen alkalmasoknak kell lenni.

c) A hadsereg különleges fegyvernemeiből származó legénység.

A népfölkelés 1. osztályába tartozó azon egyének, kik a hadsereg különleges fegyvernemeiből és intézeteiből származnak, azon csapat kiegészítő testéhez küldetnek, melyből azok a honvédséghez jutottak.

A 2-od osztályba tartozó egyének, ugyanazon eljárás alá esnek, mint a népfölkelés ezen osztályába tartozó más egyének.

B. Csoport. A hadsereg (hadi tengerészet) és a honvédség kiegészítése a népfölkelésből a következő sorrendben fog igénybe vétetni:

a) a pottartalék, illetőleg a honvédség nyilvántartásában álló katonailag kiképzett egyének;

b) a népfölkelésre kötelezett katonailag kiképzett többi egyének közül azon két legfiatalabb évfolyam, mely a hadseregből, illetőleg a honvédségből a legutóbb elbocsátatott és pedig rendszerint a hadseregből származólag a hadsereg számára, míg azok, kik egész védkötelezettségüknek a honvédségnél feleltek meg, csak a honvédség kiegészítésére alkalmazandók;

e) a pottartalék, illetőleg a honvédség nyilvántartásában álló, katonailag ki nem képezettek;

d) az utolsó hadköteles korosztályokból visszahelyezettek és a hadköteles korosztályokban családi tekintetből ideiglenesen felmentettek végre

e) a 19 évesek korosztálya.

A tábori csapatok soraiba kiegészítés gyanánt úgy a hadseregnél, mint a honvédségnél csak katonailag kiképezett emberek állíthatók, a katonailag ki nem képezett legénység tehát a tábori csapatokhoz való besorolása előtt, a hadsereg, illetőleg honvédség pótesapatainál megfelelőleg kikezendő.

5. §. Előkészületek a népfölkelési tisztek és altisztekben (népfölkelési orvosokban és tisztviselőkhben) bedllo szükséglet fedezésére.

A népfölkelő tiszteket, kik magyar állampolgárok legyenek, a honvédelmi miniszter előterjesztése alapján ő felsége nevezi ki. Azok már béke idején kijelölendők és nyilvántartandók.

A tisztí szükséglet fedezésére a népfölkelésnél, az 1886. évi XX. t. cz. 2 §. értelmében a népfölkelési kötelezettség keretében kiszemelendők:

1. Oly nyugállománybeli tisztek, kik nehéz felülvizsgálat folytán, akár 40 évi tetteges szolgálat teljesítése után felülvizsgálat nélkül léptek nyugállományba és a népfölkelési szolgálatra még egyáltalában alkalmasak, feltéve, hogy mozgósítás esetén a hadseregben (hadi tengerészetben) vagy a honvédségben alkalmazást nem nyernek.

2. A szolgálaton kívüli viszonyban álló tisztek, az előbbi feltétel alatt.

3. Oly volt tisztek, a kik a nélkül, hogy becsületsértő vétséget követtek volna, a hadsereg (hadi tengerészet) vagy a honvédség és pedig akár a tetteges, akár a nem tetteges viszonyból kiléptek vagy a tisztí rangról leköszöntek.

4. Oly polgári egyének, kik kiváló feddhetlen jellem, hazafias érzület és magatartás folytán köztiszteltben állanak vagy maguknak érdemeket szereztek, ha általában és lehetőleg tan katonai tapasztalatok folytán is a népfölkelési tiszt állására alkalmasoknak mutatkoznak és erre önként jelentkeznek.

5. Oly volt altisztek, kik védkötelezettségük teljesítése után a hadseregből vagy a honvédségből kiléptek és kiváló tulajdonságaik folytán népfölkelési tisztiszolgálatra alkalmasoknak ismertetnek.

6. Végre a népfölkelésre nem kötelezett oly egyének, kik tisztí szolgálatra alkalmasak és ebbeli kinevezetésüket maguk öhajtják.

Hasonló módon fedeztetik a szükséglet orvosokban, továbbá esetleg élelmező és egyéb tisztviselőknél is szemeltettek és bizonyos szolgálattételekre, esetleg már béke idején kijelöltettek, a népfölkelési járőrpáncsnokságoknál külön tiszti lajstromokban nyilvántartandók. Mindazon változások, melyek ezen egyénekkélfordulnak és népfölkelési viszonyukat befolyásolják, ugyancsak a népfölkelési járás parancsnokságok részéről a honvédelmi miniszternek bejelentendők.

A honvéd-feldandár- és zászlóaljparancsnokoknak különös kötelességévé tétetik, hogy szolgálati utazásaik, sorozások stb. alkalmával azon egyéneket, kik népfölkelési tisztekül számba vehetők, megismerjék és alkalmosságukra nézve a szükséges felvilágosító adatokat beszerezzék.

A mennyire lehetséges és megengedhető, a népfölkelési tisztekül kiszemelt egyénekkélfbbeli kijelölésük már béke idején közlendő, hogy alkalmuk legyen jövőendő állásukra előkészülni.

A 86. pont 4. alatt megjelölt egyéneknek a honvédelmi miniszter a lehetőség szerint alkalmat fog nyújtani, hogy a mennyiben óhajtják a népfölkelő tiszti hivatalokra leendő előkészülés céljából, megfelelő katonai oktatásban részesüljenek.

A népfölkelési tisztek kinevezése, csak a népfölkelésnek ezen utasításban foglalt határozványok értelmében leendő felhívásakor történik.

(Folytatása következik.)

A hosszufalusi faragászati iskola ügye.

Hosszufalu, 1887. január 30-án.

Tekintetes szerkesztő ur!

A „Brassó” ezen évi 11-ik számában „Ipariskolánk” című vezércikkben, a hosszufalusi faragászati iskoláról is megemlékszik valaki azt mondván, hogy ezen iskola az igényeket nem elégítette ki, mert nem nevelt műasztalosokat; továbbá: az iskola által képzett faragások nem tarthatják fenn magukat; végre, hogy a mi faragásainknak hiányzik a gyakorlat, de e mellett megbénítja őket a külföldi gépverseny.

Engedje meg, tek. szerkesztő ur, hogy azok tájékozására, kik a hosszufalusi műfaragó iskolát nem ismerik, a fennebbi állítások némelyikének helyreigazításával, mondjak el igen röviden egy-két vonást ezen intézet működésére és annak eredményére vonatkozólag.

Azon föltevésre, mintha ezen iskola azért nem elégítette volna ki az igényeket, mert nem nevelt műasztalosokat, nem sok mondani valóm van, mert erre nézve maga a t. czikkíró siet megjegyezni, hogy az nem is volt föladata.

Hanem ekkor aztán bajos megérteni, hogyan lehet hát vétkes valaki olyan dolog meg nem tésében, a mi nem az ő baja.

Ha az állítás azzal lett volna indokolva, hogy ezen iskola a műfaragást még nem tette Hétfalu nép- iparává, ennek volna értelme, mert ez már feladata volt s az ma is.

De ezért sem az iskolát érhetné a vád jogosan, mert ez megtette a magáét. Az idő fogja ezt meg- hozni, épen mint másutt, de csak úgy, ha az iskola ezen törekvésében a társadalomtól is támogatva lesz. Ez is meg lesz idővel.

A másik megjegyzés iskolánkra az, hogy az általa képzett faragások nem tarthatják fenn magukat. De ez sem esik az iskola rovására, mert mindjárt ott áll utána: „mert nincs oly faiparunk, a mely munkájukat értékük szerint méltatná.”

Ez igaz, de hisz ekkor a faragóiskola nemhogy ki ne elégítette volna az igényeket, hanem még tul- szárnyalta azokat, megelőzte korát. Lesz majd faiparunk is s nem árt, ha az idő- és stílszerű földszit- tésre készen állanak az ügyes kezek.

Ezek a kezek azonban ezen fejletlen faipar mel- lett is folyvást kapnak faragni valót, még ott helyben Brassóban is, meg kell csak figyelni.

Brassó érdemes közönségének volt alkalma meg- győződni a felől, hogy a hosszufalusi műfaragó isko- lából kikerült ifjak kapnak munkát s arról is, hogy minő munkát állítanak elő. Ugyanis a brassói m. é. iparkiallításán a Laskay butorgyáros ur által kiállít- tott s több ezer frtot érő remek butorzat díszítésén ezen ifjak keze munkája is látható volt.

Fenn tudja bizony magát tartani az iskolánk- ban szerzett ügyességgel mindenki, aki szeret dol- gozni. Hát miért kapjuk gyakran legtávolibb vidékek- ről a megkeresést hol egyiktől, hol iparos czégektől, hogy küldjünk műfaragót, mert kedvező feltételek mellett azonnal alkalmazzák? Küldենк is, de hát a kik kiléptek az intézetből, azok már el vannak hely- yezkedve tisztességes munkáért mellett. A ki nem

tudja magát fenntartani, az ne keresse a hibát se a fejletlen faiparban, se az intézetben, hanem önmagá- ban. Avagy nem elég-e az, ha egy ifju alig három évi szakszerű tanulás után, 18 éves korában, kicsi- nyített rajz után kívánt nagyságban csinosan mintáz és farag s havonként 30—40 frtot képes bekeresni a két kezével befektetés nélkül? Hanem az igen ter- mészetes, hogy erre reá kell ám dolgozni, mert ezt nem a gavalérsáért adják.

Elismerem, hogy végzett növendékeink közt akad egy-kettő olyan is, kik művészi ambícióktól tele fővel főlesapnak urnak s azt hiszik, hogy ha szobrászok lennének, talán nem is kellene dolgozniok. Azonban az ilyenek mindig kevesen vannak s az élet az ilyeneket is hamar ki szokta ábrándítani. Nem ezekről kell venni a mértéket.

Harmadik állítás, mely intézetünket érinti, az, hogy a mi faragásainknak hiányzik a gyakorlat, de a mellett megbénítja őket a külföldi gépverseny.

Ha a t. czikkíró gyakorlat alatt itt azon kész- séget s kezűgyességet érti, mely a műfaragványok versenyképes kidolgozásához megkívántatik, akkor té- ved, mert ez az ügyesség nem hiányzik. Ha pedig azt érti, hogy faragóink az iskolából kilépve, nem kapnak alkalmazást, akkor szintén téved, mert mint fennebb kimutattuk, a ki szeret dolgozni, az mindig kap tisztességesen díjazott munkát. Ilyen növendé- keinkből egy sem csatangol még eddig munka hiá- nyában.

Végre, hogy a műfaragót mi módon béníthatja meg a külföldi gépverseny, ezt velünk — kik min- dennap látjuk, hogy a műfaragást semmiféle géppel végezni nem lehet, hanem az, mint tisztán kézi mű- ipar, csakis kézzel végezhető s épen ezért a tökély bámulatos fokára is vihető — nehéz volna meg- értetni.

Hisz a műfaragásnak a faipar különböző ágai között épen az az előnye, hogy hozzá semmiféle nagy apparátus, sem befektetés nem kell. A faragó összes műszereit akár a két zsebében tova szállít- hatja s dolgozik ott, hol a kész áru biztos vevőre talál.

Ez az a kézi műipar, mely a gazdagon meglevő hazai nyers anyag értékét a feldolgozás által meg- százszorozza!

Ezért kívánatos, hogy a műfaragás a hétfalusi népnek házi iparává fejlesztessek. Akkor majd egy kis verseny is támad s olcsóbban jutnak a brassói műasztalosok az általuk készített butorok feldíszíté- séhez.

A hosszufalusi faragászati iskola tehát csak maradjon a műfaragás mellett s a műasztaloságot hagyja a Brassóban közelebből szervezett műasztalos tanműhelynek, melynek egykor még kezére is járhat a butorok stílszerű feldíszítésében.

Ennyit akartam elmondani, ezuttal tanműhelyünk- ről az érdemes olvasó közönségnek, eme vezércikk után, mely ezen intézetet nagyon hiányosan mutatja be azoknak, kik azt közvetlenül nem ismerik. A kik ismerik, azoknak ítéletétől nincs mit tartanunk. — Kiváló tisztelettel a t. szerkesztő urnak

Veres Sándor,
felső népiskolai igazgató.

*

A hosszufalusi felső népiskola t. igazgatójának fennebbi sorait egész terjedelmében közölve, az ügy érdekében szükségesnek tartjuk, hogy e tárgyban mi is elmondjuk véleményünket.

Előre kell azonban bocsátanunk, hogy azokat, miket idei 11. számunk vezércikkében állítottunk, ma is teljesen fentartjuk.

Akkor nem volt szándékunk a hosszufalusi fa- ragászati iskolával foglalkozni, ma kényszerítve va- gyunk reá.

A nélkül, hogy Veress igazgató ur sorait pon- tonként bonczálgatnék, kijelentjük ismételtén, hogy a hosszufalusi faragászati iskola — daczára annak, hogy Kupcsay tanító vezetése kifogásolható — addig, míg jelen alakjában és szervezetében lesz, nem fog soha céljának és hivatásának megfelelni, sőt annyira is meggyünk, hogy azt állítjuk, hogy jelen szervezetében ez iskola határozottan némi kárára is van a pályaválasztó ifjuságnak. Ismételtén hang-sulyozzuk, ennek nem az iskola vezetői, hanem a viszonyok s helyzet az okai. Egy faragászati iskola szemben a teljesen fejletlen fa- iparral, sőt teljesen izoláltan a faipartól, felesleges va- lami. Avagy haszon az arra a fiatal-ságra, mely 12 éven át tanul s végre 6—7 frt heti bérre van utalva? Már pedig ennél többet nem igen kapnak s még ör- vendeniök kell, ha ezt kapják. Hisz épen az igazgató által hivatolt Laskai-féle munkáknál is 6—7 frt het bérök volt azon fiatal embereknek, kik 12 éven át tanultak. Már pedig, a ki 12 évig akar tanulni, tegyen érte-ségit s az élet nagyobb kört biztosít neki. Nem lehet mindenki hivatalnok — az igaz. Épen azt akar-

juk, hogy a ki már műfaragászatot tanul, legyen mű- asztalos is. Soha e nélkül nálunk a faragó megélhetni nem fog.

Sok esetet mondhatnánk az igazgató urnak, mi- dőn az iskolát kitűnő sikerrel végzett, szorgalmas életre való ifjak, tehetetlenül minden munka nélkül állanak, nem bírva sem jobbra, sem balra. — Ezek pedig szeretnének dolgozni.

Valóban lekötöleznék az igazgató ur, ha közölne velünk azon jó béreket s tisztességes állásokat nyert ifjak nevét, kik valahol állandó munkát nyertek heti 6—8 frt béren felül. Ennyit pedig megkeres akár- mily jó közönséges asztalos segéd is, a ki csak 4 elemi osztályt végzett, nem pedig hat elemi, három felső népiskolait s három faragászati iskolait.

Mi azon helyzetben vagyunk, hogy közölhetünk sok olyan kitűnő növendéket, ki még annyit sem kapnak, ha csak valahogy kik nem mennek Münchenbe ösztöndíjakkal. Ezek kétségbe vonhatlan tények.

Ép úgy tagadhatlan a gyakorlat hiánya. Avagy gyakorlatnak nevezhető-e az, ha egy kitűnő növendék három hónapig dolgozik kizárólag egy munkán, me- lyért végtére 30 frtot kap legjobb esetben?

Mi nem akartuk kicsinyelni az iskolát. Sőt el- lenkezőleg emelni akarók azt, hogy csakugyan meg- feleljen hivatásának. Ez azonban addig meglörtén- hetni nem fog, míg a faragászati iskola szoros kap csolatba nem hozatik a helybeli műasztalos tanmű- helylyel.

Ez esetben segítve volna mindkettőn. A fara- gász tanulna műasztaloságot, a műasztalos pedig fa- ragászatot. A kettő együtt képezne egy tökéletes egé- szet. Így egymagára mindegyik hézagos.

Ha azt akarja az igazgató ur, hogy e faragászati iskola a faragást népiparrá tegye — valószínűleg há- ziipar értetik ez alatt — engedje meg, hogy nyíltan kijelentsük, ily alapon azt soha elérni nem fogja. Nem is az a hivatása ez iskolának.

Mi az igazgató ur buzgalma iránt teljes elisme- réssel viseltetünk, de közérdeket személyes érdemek- nek még sem tudunk alárendelni. Azt is elismerjük, hogy ez iskola elvesztése csapás volna Hétfalura, de még ezt sem tartjuk oly nagy veszteségnek, mintha annyi ifju nyomorítatik meg egyoldalúsággal, a mely pedig tagadhatlan.

A mit az igazgató ur a gépversenyről quasi gu- nyosan mond, arra reflektálni sem akarunk. Elég volna bevezetni akár Csehország, akár Stajerország nagyobb faragászati gyárába, a hol gépek segítségével dolgozzák ki a faragványokat s csak a finomabb mun- ka s teljes kikészítés hagyatik fenn a kéz-űgyes- ségnek.

De minderről ma szólni sem akarunk. Mi nem polemizálni akarunk, hanem szolgálni egy jó ügyet, s ez esetben odahatni, hogy két különálló, de szorosan egymáshoz tartozó, sőt egymástól érzékeny veszteség nélkül el sem távolítható iskola egyesítessek.

Akár Brassóban van ez az iskola, akár Hétfalu- ban, reánk nézve az közönyös, csak a megyében le- gyen. Csak azt akarjuk, hogy — ha már megvan — legyen teljes. Mai szervezete mellett a helybeli mű- asztalos tanműhely ép oly hiányos, mint a hosszufa- lusi faragászati iskola.

Nem akarunk jósolni, de azt mégis hiszszük, hogy nem is oly nagyon messze van már az az idő, mikor a két iskola rendeltetéséhez képest egyesít- tetni fog.

Ezt tartottuk szükségesnek elmondani Veress Sándor ur soraira. A jövő majd megmutatja, kinek volt igaza: neki-e vagy nekünk?

A „Brassó” szerkesztője.

Biztosítási ügy.

Bécsi biztosító társaság.

Az öt millió forintnyi, teljesen befizetett rész- vénytőkével 1881-ben Bécsben megalakult és az idő óta Ausztriában működő s a legjobb hírnévnek ör- vendő „Bécsi biztosító társaság” és „Bécsi élet- és járadék biztosító intézet” eddigi üzletkörét a magyar korona országaira is kiterjeszteni óhajtván, e célból Budapesten egy magyarországi fiók-igazgatóságot állít- tott fel, melynek vezetésére Tisza László orsz. képviselő urat igazgatóul, Ágoston József urat pedig, ki e téren 20 éven át mint az „Első magyar áltaános biztosító társaság” tisztviselője működött, vezérttkáru- nyerte meg.

A magyarországi fiók-igazgatóság csakhamar meg is kezdette és pedig teljes erélylyel és tapintat- tal a főügynökségek szervezését és örömmel jelent- hetjük, hogy ezek vezetésével a legtekintélyesebb és legmegbízhatóbb egyéneket bizta meg, úgy mint érte- sülünk.

A brassói főügynökségi tisztet Königes János vállalta el és titkáru Putzker J. ur nevezetett ki.

Ezen tekintélyes tőkével rendelkező biztosítási társaság tudtunkkal a lehető legelőnyösebb díjtételek mellett lép sorompóba a versenytársulatokkal s a mennyiben vezetőinek ismert jó nevei is már kellő garantiát nyújtanak arra nézve, hogy bekövetkező szerencsétlenség esetén a károk egész pontosan és igazságosan fognak rendeztetni, bizton hiszszük, hogy ezen hazánkban bár még csak kezdő vállalat, csakhamar tekintélyes üzletkört fog teremteni s a nagy közönség bizalmát teljes mérvben ki fogja érdemelni.

Helyi és vidéki hírek.

Részvétellel értesülünk, hogy szeretve tisztelt főispánunk: gróf Bethlen András apósa súlyos beteg. Ő méltósága ez idő szerint Budapesten időzik s csak e hó második felében érkezik valószínűleg vissza Brassóba.

Brassómegeye közigazgatási bizottsága tegnap tartott február havi gyűléséről csak lapunk jövő számában fogunk térszúke miatt referálni. Addig is megjegyezzük, hogy a gyűlés legfontosabb tárgyát a helyi vasut érdekében a közgyűléshez teendő javaslat képezte.

Városi közgyűlés lesz szerdán délután 3 órakor a városi tanácsház nagy termében. A gyűlésnek 16 tárgya van, melyeket csak térszúke miatt nem közölhetünk ma. — Fontosabb tárgyak a polgári kórháznak általánossá nyilvánítása; egy honvédkaszárnya építése; a husárak mesterséges felemelése tárgyában hozott alispáni határozat.

Theaestély volt vasárnap este a „Polgári Kör”-ben. Gyönyörű társaság gyűlt egybe, mely csaknem reggelig a legfesztelebb kedélyhangulatban mulatott. Csak ily alkalommal érzik polgárságunk, minő üdvös a kölcsönös társadalmi érintkezés és valóban a polgári kör válaszmánya nagyon jól cselekszik, ha mennél gyakrabban rendez kedélyes társas összejöveteleket.

Magyar kaszinó. A brassói „Magyar Társalgó” f. hó 13-án rendkívüli gyűlést tartván, igazgató Koós Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelőt és az E. M. K. E. brassómegeyei fiókegyletének elnökét választotta meg közfelkiáltással s így a választási hullámok egy évre ismét elcsendesültek. Szükséges is, hogy elcsendesüljenek, mert a folyó évben a brassói magyarság egyet-

rétése nagyobb feladatok várnak, mint valaha. Koós igen szép beszédet tartott, a ki ezen rendkívüli tapintatosságról tanuskodó eljárásával városszerte a legjobb benyomást tette.

Magyar bank Az „I. brassói takarékszövetkező” vasárnap d. e. tartotta idejű rendes közgyűlését, melynek legfontosabb tárgya a tisztújítás volt. A gyűlés egyéb tárgyairól még lesz alkalomunk szólni, e helyen csak a tisztújítás eredményét akarjuk közölni, mely következő: Igazgatóság. Igazgató Nagy István, aligazgató Mayer József, pénztárnok Piblinger Ede, jogtanácsos dr. Weisz Ignác. Felügyelő bizottsági tagok. Verzár Lukács, Vén Ferencz István, Folyovits Miklós, Vasady József, Székely András, Kürthy János, Kiss András, Poeovics László, Kuhn Antal, Schlandt Ede. Pótagok. Józsa Ferencz, Puju György, Marin Niculai, Fink Adolf. Könyvelő a közgyűlés nem választott, hanem a válaszmányra bízta annak megválasztását. A gyűlésen — melyet Nagy István hosszabb, tartalmas beszéddel nyitott meg, mintegy 150 szavazójogosult volt jelen.

Dalestély. Az „Erdélyi ág. hitv. evang. magyar gyámintézet” javára folyó 1887. évi február hó 20-án Csernátfaluban az „Internationale” című vendéglő nagytermében a „Brassói magyar dalegylet” s más működők közreműködése mellett táncszal egybekötött zártkörű dal- és zeneestély rendeztetik, melyre a t. e. közönséget e helyen is hazafias tisztelettel meghívja a „gyámintézet” nevében a rendező bizottság. Az erdélyi ág. hitv. evang. magyar gyámintézet ezéja az erdélyi ág. h. év. magyar egyházközségek, különösen a mult izben alakult magyar ev. esperesség és az erdélyi ág. h. ev. magyar tanulók segélyezése. Belépti díj: körszék 1 frt, zártzék 70 kr., állóhely 40 kr. o. é. Tánczoló külön díjat nem fizetnek. Kezdeté 7 $\frac{1}{2}$ órakor. — Az estély műsorát lapunk jövő számában közöljük.

Elite-álarczobált rendez Laskay Adolf butorgyáros f. hó 16-án este 8 órakor a vigadóban. A nők kéretnek csak álarczozzal, az urak álarczozzal vagy salonruhában megjelenni. Beléptijegy 1 frt; karzat 1 frt 50 kr. Jegyek a meghívók előmutatása mellett kaphatók Laskay butor-raktárában.

Calicot bált rendez f. hó 26-án a helybeli román dal- és tornaegylet a „Nr. 1.” szálloda nagy termében. Ugy a nők, mint férfiak számára elő van írva az öltözet, melyeknek beszerzési forrásán László

M. s. L. és Simay testvérek üzlete ajánlatik a rendezőség által. Belépti jegy — kapható a meghívók előmutatása mellett Ciurku Miklósnál — személyenként 1 frt 50 kr. Ugyanannyi a karzat is.

Ne légy igen mérges. Barátosi mezei gazda Tamás Mihály az utolsó hetivásár alkalmával dolgait elintéztén, hazaindulás előtt két lovát itatni vezette. Mig az egyik ló jól ivott, a másik nem akart inni. Már a harmadik kuthoz vezette az inni nem akaró lovat és midőn ez itt sem akart inni, dühbe jött, egy követ dobott lovának, melyet azonban akarata ellenére olyan szerencsétlenül talált, hogy az rögtön felfordult s a gyepmester zsákmánya lett.

Hymen. Bernstein Mór sepsi-szentgyörgyi kereskedő leányát, Josephinát eljegyezte Herz Simon kereskedő Prázmárról.

Tatrangi cigányok nagyon szeretik csoportosan felkeresni a hetivásárokat és lopási mesterségüket üzni ott. A mult hetivásár alkalmával éppen a rendőség épülete előtt felállítva volt Scheidthauer Ede szabómester sátrából egy sötétkék szövetű és pepita belésű férfikabátot loptak el. Ugy a helyi rendőség, va' amint a prázsmári csendőrök már üldözőbe vették a tetteseket. A közönség is kéri, ily kóbor embereket azonnal a rendőségnek átadni.

Petőfi szobor. A segessvári Petőfi emlékre a Gyulafehérvári megjelenő „Politikai Szemle” t. szerkesztőségétől ujabbán 5 frtot vettünk a segessvári Petőfi emlékalapra. — Adakozzunk!

A szerkesztő postája.

B. S. urnak — *Helyben.* Kérjük, legyen még ez egyszer elnéző. Annyi a kézirat, hogy a legjobb akarat mellett is csak jövőre jöhet.

Humus — *Segessvár.* Köszönjük igen szépen s csak elnézést kérünk, ha óriási tárgyhalmaz miatt jövőre kellett hagynunk közlését

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1887. február hó 15-én.

Római papírpénz	20 frankos	8.46 vétel	8.48 eladás
ezüstpénz	20	8.40	8.42
Napoleon'or (aranypénz)		10.10	10.15
Török lira		11.36	11.42
Arany		5.95	6.—
Orosz papírrubel		113.—	115.—

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 3058. — 1886. telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A segessvári kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy waldhidi *Schuller Márton* végrehajtónak waldhidi *Schneider János* végrehajtást szenvedő elleni 28 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék s a segessvári kir. járásbíró, mint területén lévő, a Waldhid község határában fekvő, a waldhidi 45. számú telekjegyzőkönyvben A + alatt foglalt, *Schneider János* végrehajtást szenvedett és *Schneider Anna* tulajdonául bejegyzett 200, 201, 1376, 1510, 2944, 3143, 3154, 3155, 3247, 3655, 4434, 5433, 5578, 5662, 7337, 7338 $\frac{1}{2}$, 8036, 8075, 208, 209, 1335, 2412, 3013, 3014, 3527, 3671, 4393, 4394, 4972, 4984, 6570, 7240, 7839, 7840, 8343, és 8344. helyrajzi számú ingatlanokra az árverést 687 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi február hó 23-ik napján délelőtti 10 órakor *Waldhid* község házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladtni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 68 frt 70 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. nov. 1. 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabály szerű elismervényt átszolgáltatni.

Segessvár, 1886. november 28-án.

A kir. járásbíró, mint telekkvi hatóság.

(79) 1 1

Máthé Albert,
kir. albiró.

Szám 171b. — 1886. telekkvi.

Árverési hirdetmény.

A nagy-sinki kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Waedt Rezső segessvári ügyvéd által képviselt *m. kir. államkincstárnak* mint végrehajtónak ügygondnok Capesus Gusztáv nagy-sinki ügyvéd által képviselt nád-pataki *Stancsu Mihály osztatlan hagyatéka* mint végrehajtást szenvedő elleni 33 frt 40 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a nagy-sinki kir. járásbíró, mint területén lévő és a Nádpaták községében és határában fekvő, a nád-pataki 125. számú telekjegyzőkönyvben A + 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 25, 29, 30, 33, 36—40. rendszám alatt felvett ingatlanokra az árverést 456 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi február hó 28-ik napján délelőtti 9 órakor a Nádpaták község házában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is el fognak adtni.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 40 forint 56 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1 én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabály szerű elismervényt átszolgáltatni.

Nagy-Sink, 1886. december 1.

A kir. járásbíró, mint tlkvi hatóság.

(78) 1—1

Csernea,
kir. albiró.

Fényképészeti műterem.

Van szerencsém ezennel teljes tisztelettel értesíteni a n. é. helybeli s vidéki közönséget, hogy

fényképészeti műtermemet

Nagy-utca 504. szám alatt, Papp Ferencz ur házában saját nevem alatt megnyitottam. — Műtermem vállalkozik mindennemű a fényképészet körébe vágó munkák gyors, pontos, izlése s művészi kivitelű elkészítésére

a lehető legjutányosabb árak mellett.

Kérem a n. é. közönség szíves jóindulatu támogatását.

(213) 23—*

Mély tisztelettel **Knapp M.**
fényképész

Javítások- és hangolások pontosan, olcsón végzek.

NAGY JÓZSEF

általános hangszer-kereskedése,

Alapított 1867-ben.

Brassó, széles-utca 540., műhely: vár-utca 258.

A nagyérdemű zeneművészek-, zenekedvelő urak és hölgyeknek tisztelettel ajánlom mindennemű új hangszereimet és az azokhoz szükséges több ezerféle részeket felszerelésre. Szintugy nagy választékban legfinomabb római bél-, selyem-, fonott és angol acél-húrokat.

Raktáron vannak: kontragordonok, gordonkák, brácsok, koncert- és másnemű finom hegedűk és vonók, cziterák, gitárok, kintornák, tilinkók, furulyák, fuvolák, klarinetek, rézkürtök, hangsipok, ocarinák, acél- és zsinbalmak, kézi- és fuvó-harmonikák, gyermekhangszerek, harmoniumok, pianinok, zongorák.

Új orgonákat és régieket minden nagyságban rövid időn felállítok

Kapható: Ariston, Herophon, Orpheus, Symphonion, kedvelt új hangszerek, könnyen kezelhetők és pár ezer szép zenedarabot játszanak; a Symphonion magára működő hangszerek.

(6) 4—*
Népeztimbalmak, saját gyártmány, 20—50 frtig.

Szabadalmazott kantsuk-kulcsok hegedűkhöz. — Nagy és kis fuvók

Helyben, vidék- és külföldre pontos szolgát.

Brassó, ALEXI könyvnyomdája.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.